

[Knud Lind]

hedsret over jord og ejendom og erhvervslivets frie udnyttelse af produktionsmidlerne, dvs. af produktionsjorden. Staten vil nu i enkeltheder til at blande sig i den enkelte skovejers drift. Lovforslag nr. L 230 kunne man til nød acceptere, men disse 4 love vil gå langt videre.

Jeg er lamslået over, at en konservativt ledet regering kan foreslå en sådan socialiseringspolitik gennemført ad bagvejen. Både Venstre og ikke mindst De Konservative kan ikke engang undskylde sig med, at det er, fordi man har fået De Radikale med i regeringen, for disse lovforslag er nemlig reelle genfremsættelser. Den eneste forklaring må være, at de ellers så erhvervsvenlige konservative folketingsmedlemmer kun har haft tid til at læse formålsparagrafferne i skovloven og i loven om naturforvaltning.

I skovlovens formålsparagraf står der:

»Lovens formål er at bevare og værne de danske skove, at forbedre skovbrugets stabilitet, ejendomsstruktur og produktivitet, at medvirke til at forøge skovarealet og at styrke rådgivning og information om god skovdrift.«

Tænk, så smukt kan det skrives, når man ønsker at angribe den private ejendomsret og eventuelt lade statstjenestemænd blande sig i det frie erhvervslivs hævdvundne ret til selv at fordele arbejdet og udnytte sin skov.

Hvis der havde eksisteret en prisuddeling for de bedste lovtekster, der kunne skjule lovgivernes reelle hensigter i en højtidelig og manende formålsparagraf, burde forfatteren til skovlovens formålsparagraf og ligeledes forfatteren til formålsparagraffen i loven om naturforvaltning have haft en Bodil eller en Oscar.

Umiddelbart lyder det smukt og rigtigt, når man skriver »at forbedre skovbrugets stabilitet, ejendomsstruktur og produktivitet«. Oversat til klart dansk: Staten ønsker at blande sig i den private skovdrift og private ejendomsret. Det er reelt det, det drejer sig om.

I formålsparagraffens pkt. 4 står der »at styrke rådgivning og information om god skovdrift«. Det lyder jo også smukt. Staten vil hjælpe skovejeren til rette med skovdriften.

Hvad er så god skovdrift? Det kan man læse lidt om i § 15, som er en rigtig gummiparagraf. Man kan bl.a. læse, at arealerne skal snarest tilplantes med egnet plantemateriale. Hvornår er snarest? Hvad er egnet plantemateriale? Hvem i alverden skal afgøre det? Normalt skulle det

jo være den private skovejers, som i egen interesse skulle afgøre det, men ifølge loven er det ikke helt sikkert, at han kommer til det.

Hvis skovejeren ikke driver sin skov i overensstemmelse med de meget uklare regler i § 15, som overlader skønnet til ministeren og dennes statskovfolk, kan ministeren give skovejeren påbud om, hvordan hans private skov skal dyrkes.

Ministeren eller Skov- og Naturstyrelsens eller Statskovvæsenets folk kan nemlig, jf. § 31, blande sig i den private skovdrift efter forgoftbefindende. Man kan sågar bestemme, hvilke træarter der skal indkøbes til den private skov, og hvilke dyrkningsmetoder skovejeren skal benytte, og staten kan også bestemme arbejdstempoet hos den private skovejers.

Det sidste er næsten det værste, når man tænker på de statslige skoves effektivitet. Det er nu lidt mærkeligt at tænke på. Vi har haft privat skovbrug i Danmark lige siden arilds tid, og selv i dag udgør de private skove to tredjedele af landets samlede skovareal. På trods af disse kendsgerninger skal Skov- og Naturstyrelsen og Statskovvæsenet til at fortælle de private skovejere, hvordan de skal opføre sig for at leve op til ordene »god skovdrift«. Tænk engang! Det er de samme statslige instanser, som aldrig har skullet tænke på økonomien. Skatteborgerne har ufrivilligt måttet agere sikkerhedsnet for deres form for god skovdrift.

Skov- og Naturstyrelsens, må jeg sige det, Dyrehavementalitet skal nu til at styre produktiviteten inden for den private skovsektor, som udgør den største del af Danmarks skove. Produktionsværdien i skovbruget udgør mere end 1 mia. kr. og danner grundlag for beskæftigelsen af ca. 35.000 mennesker. Selv hvis man køber en skov, kan man ikke påregne, at man kan drive produktivt skovbrug. I henhold til § 25 kan ministeren fastsætte regler om, at der i de første 10 år efter et ejerskifte ikke må foretages erhvervsmæssig hugst i skoven. Der kan sættes vilkår både for fredskov og ikkefredskov. Det er dog et fremskridt, at skovhuggerattesterne er sat i bero.

Man har nu også lovfæstet, at statskovdistrikterne kan overtage og drive den private skovejers skov, hvis han ikke kan finde ud af gummiparagraffen, det vil sige § 15. Det er næsten grotesk, når man i formålsparagraffen taler om at forbedre skovbrugets produktivitet, sam-